

Geir K's versjon av dagen:

Trikkeskinner, strålende sol og Rode Rossa

Full Sprekk IL takker arrangøren for å i siste minutt tillate individuell intervallstart. Hostekulene holdt på å sette en stopper for vår manns start. 08:45 gjøv vår mann fatt på oppgaven med å gjennomføre de fastsatte 42km. Litt forvirrende var de 2-3 centimeterne med nysnø som dekket Fam. Roll sine emnente trikkeskinner.

Ned mot Sandungen var gleden stor da snøspruten stod rund skiene og tanken gikk til de senere startende deltakerne, som sikkert ville glede seg over at vår mann tok ansvar og brøytet løpe slik at det ble perfekte forhold. Mr.R.Rossa var litt uenig med snøforholdene opp Dagbakken. Positiv til sinns med mange artige minner fra krevende forhold la ikke dette noen demper på gleden over å bestige for vår mann. I moderat driv, vekslende hostekuler og 500m med Jr. Rolls trikkeskinner gikk det greit til Furuholmen. Der bestemte Mr. R.Rossa seg for at snøen og forholdene sugde med det resultatet at turens første nivå platåski meldte sin adkomst. Tilbake ved Furuholmen var optimismen tilbake god glid, Mr.Rossa spilte på lag, nå manglet bare Sola og Bærum kommunes trofaste løypekjørere.

Det ble en liten overraskelse å svinge opp mot Grønland og oppdage at Bærum menn nok hadde forsovet seg denne lørdagen. Mr. R.Rossa liker ikke forsovelser, så det ble noen protester før vi satte utfor mot Svartvann. Mr. Rossa var i godt humør. Bortsett fra litt småsutting opp til Burås og rett etter Mikkelsbonn var det kun savnet av sola som var merkbart.

Mr.R.Rossa er som kjent en temperamentsfull Italiener og rett etter Øyevann var tydeligvis grensen nådd. Mangelen på sol og trikkeskinner resulterte i full boikott. Vår mann forsøkte å lokke med varmebehandling fra smørejernet, så snart vi kom hjem, at Fam.Roll helt sikkert hadde kjørt trikkeskinner bare vi kom til Engersetra og at solen alltid skinte på Vestergyllen, men NEI- når en Italiener sier at nok er nok, så er det nok. Platåski alla Mr.R.Rossa del 2 ble nå et heller selsomt bekjentskap. Med list og lempe ble Italieneren lurt utfor ned fra Vestegyllen. Takk til turgåere som hadde brøytet løype.

Det hold på å gå galt i en venstre sving hvor vår mann lot ski og italieneren få nærkontakt med dyp snø og en uskyldig busk. Mr.R.Rossa tok det med godt humør og turen ned til Asdøl gikk feiende flott, med der sa det stopp nok en gang. Mr.R.Rossa forlangte rødvin for å fortsette noe vår mann ikke hadde vært forutseende nok til å ta med.

Støtteapparatet tar kritikk for ikke å ha pakket dette i sekken. Resultatet ble platåski nivå 3. Til mye latter og glede og litt småflørt med noen søte blondiner på Myggheim bestemte vår mann og Italieneren at ja, ja - dette var jo ikke så værst allikevel. Det ser jo til og med ut som Fam.Roll har lagt igjen noen trikkeskinner, så suste de videre ned til Sandungen og inn mot Sollibakken. Her ble det igjen temperamentsfullt. Italieneren ville jukse og gå snarveien opp skøyteøyypa, vår mann var standhaftig og argumenterte for at uansett forhold, så jukser man ikke. Vår man tok valget og Italieneren straffet hardt. Når det i ettertid viser seg at Mr.R.Rossa hadde rett, selv om intensjonen var uærlig, så får man bare glede seg over at platåski nivå 4 viste seg fra sin beste side.

Vel oppe i lysløypa hvor trikkeskinnene til Fam.Roll igjen dukket opp, ble det rørende scener og full forsoning mellom vår mann og Mr.R.Rossa. De ble begge enige om at de hadde lagt for mye tillit til Fam.Rolls trikkeskinner, Bærum kommunes tapre menn og værgudene. Ellers er de skjønt enige om at ski, smøring og forberedelser var perfekt utført, med unntak av rødvinglippen som er å regne som en tabbe fra støtteapparatet.

Det skal nevnes at det var et gledens øyeblikk da de møtte startnummer 6 i traseens siste fase og kunne skli triumferende sammen ned til Solli hvor hornmusikk og bobler ventet. Vår mann og Mr.R.Rossa gleder seg allerede til Snerken 2020. Takk for et fullkomment arrangement! Full Sprekk IL

Reidar A's versjon av dagen:

Hva er vitsen med å ha kjøpt seg felleski hvis du ikke tar de i bruk på en dag som dette? Det er usikkert om det er Full Spreks intensive kampanje mot randoneski, eller rett og slett drømmen om de perfekte ski som gjorde utslaget. Uansett endte valget på å satse alt på tørrvoks med økende mykhet utover dager.

Dette falt ikke heldig ut. Nattens lille snøfall gjorde sogar at det ble satset på blå extra fra start. Null feste over Vestlia, men noe bedre over Bergsåsen, der det uansett er fiskebein som gjelder. Fint sig nedover kraftgata og stigende positivitet da vi møtte Roll ned mot Sandungen. Helt nede ved Sandungen skar det i hjertet over å se at Veerpalu allerede var innhentet med 15 min. Her var det tydeligvis ingen grunn til å skrike for høyt over egne ski. Planen var å holde ut til Gupu og Furuholmen før en omsmøring måtte til.

Nedover myrene møtte vi både Geir og Oddis i uforskammet godt humør. Oddis var da i ferd med å ta igjen Full Sprekks mann? Nede ved Gupu/Furuholmen la jeg inn flere forsøk på aksjer i Gerhardsenprisen. Hverken Aaby, eller i hvert fall ikke Veerpalu, var særlig mottakelig for almisser her, så det var bare å la dem i stikken. Oppover mot Grønland kombinerte underlaget i stigende grad det dårlige festet med tilløp til kladding. Men det ble gått kontrollert og veldisponert. Aaby ble innhentet oppe på Grønland. Han så litt tung ut.

Drivet var såpass bra rundt Svartvann at det var overraskende og frustrerende at vi ikke hentet inn Oddis eller Geir her. (Mysteriet med Oddis skulle riktignok få sin forklaring etter hvert). Vel framme ved Mikkelsbonn ble det bevilget en solid pause med Toddy og enrgitilskudd. Her fikk vi mye verdifull oppmerksomhet rundt vårt løp. Vi fikk også foruroligende signaler om at en kar med startnummer og skjegg var observert med bare en stav. Hadde den uheldige Eirik Veerpalu måttet bryte? I tillegg var det rapportert om en mann på vei mot Gampen og Haveråsen. EN mann? Hva skjer her, har Geir eller Oddis også problemer?

Vi rakk å vente inn Aaby, som nå så enda litt tyngre ut, og forlot Mikklesbonn sammen. Kleiven sleit litt oppover Haveråsen og virket en stund å fokusere på Aaby og en mulig Gerhardsenpris, men da vi nådde Øyevann var han igjen på bakskiene mine.

Vestergyllenrunden ble tung, og det måtte smøres om underveis. Svenske heiarop fortalt at «Du er tvåa!». Stadig mer tydet på at enten Geir eller Oddis har brutt. Spenningen var stor om hvem som fortsatt var først i løypa. På vei ned mot Asdøl fikk vi svaret da Kronbæcks karakteristiske stil åpenbarte seg rundt en sving. Det så ut som et slit. Og det var det, for forholdene om Asdøl var kramme og tunge. Kronbæck hadde heller ikke sett noe som helst til Oddis! Hva har skjedd? Det ble ny omsmøring nede på Asdøl og bare å innstille seg på jabbing opp til Myggheim og deretter samme stil opp fra Sandungen til Vestlia. Vel i mål til seier etter at Kleiven nekter å dele gullet, ble glede til bekymring over at Bror mangler. Har den galningen virkelig tenkt å fullføre løpet med en stav?!

Dag A's versjon av dagen:

Teknisk leder i Høyden IL

Håpet var å hente in Rossa og Randone, det så ut til å gå greit da jeg måtte på dem på vei fra Gupu, men det skulle ikke gå min vei. Jeg måtte skrape skiene med en snøskuffe på Gupu og det skulle vise seg å ta tid å smøre om. Jeg traff A-laget og Verpalo da jeg dro fra Gupu, dette bekymret meg litt. A-laget innhentet meg da vi var på vei til Grønland, Teknisk leder prøver å henge på, men må la dem gå da det kladder i hver lille motbakke.

Etter senere analyse på strava kunne jeg se at teknisk leder hadde hele 20 km/t ned mot Svartvann. Da teknisk leder var på vei mot Burås, så han at det var bare tre stavgater i snøen. Han første tanker var at Rossa har hatt for dårlig ski og måtte ha tatt en snarvei.

Teknisk leder kommer til Mikkelsdonn og får se A-laget leske seg med kaffe. Det var et gledlig gjensyn. Det første han gjør er å grille isen under skia på grillen, og han får smurt om.

A-laget har hørt at Rossa har gått rett forbi uten å stoppe og at Verpalo har brukket staven.

Teknisk leder går litt sammen med A-laget mot Krysset Dammvan, men må la dem gå.

Teknisk leder tenker at han er helt sist og bestemmer seg for å bare gjennomføre rennet.

Det går tungt rundt Vesgylden han ser på klokka og tenker han greier å komme inn til kl 16:00.

Negative tanker begynner å melde seg i strømgata på veg til Asdøltjen.

Tenker da at han blir ertet når han kommer i mål og er sur på Rossa som påstår at teknisk leder er A-lagsløper. Han bestemmer seg for å dra hjem etter middagsmaten for han orker ikke å høre mer om snorking, for han vet han kommer til å snorke til natten.

Etter nærmere studie viser det seg at han har ca 4km/t opp mot Myggheim. Han sliter seg videre uten stopp på Myggheim, det går egentlig greit over mot Sandungen. Da han endelig sliter seg over målstreken, viser det seg at han er nr.3 i mål. Humøret er på topp igjen, og det blir deltagelse neste år. Tusen takk for bra arrangement. Teknisk leder skal ikke melde seg på noe annet skirenn noen gang.

Odd M's versjon av dagen:

Aller først må jeg få lov til å takke for et utsøkt arrangement. Føler meg ydmyk og beæret over å være blant de 6 utvalgte som fikk æren av å delta i tidenes første Snerken. Som eneste deltager i supertungvektsklassen var jeg svært spent på hvordan denne kroppen skulle mestre 42 kilometer og 900 høydemeter. Vel vitende om at jeg skulle stå på start med to erfarne Birkebeinere (Team Full Sprekk og Sorte Maske) , Askers svar på brødrene Aukland (Andersen-brothers), og en nyutklekket toppidrettsutøver (Aaby-ekspressen) var det naturlig å velge start nr 6. Et slags forvarsel på forventet plassering totalt der altså.

På slaget kl 09.00 gikk jeg av gårde, 15 minutter etter Kronbæck. På mine randone-ski slet jeg hverken med kladder, eller bakglatte ski, men gliden var ikke mye å skryte av. Midtveis i den fryktede Dag-bakken, merket jeg godt at tre uker uten trening ikke hadde positiv innvirkning på formen. Raskt så jeg også de første tydelige tegn på at Kronbæck slet med kladder der han brøytet vei for oss andre. Gleden var stor da jeg møtte Skiforeningens representant ved Rustan Leir, og fikk gå i helt nypreparerte løyper. Like etter så jeg igjen tydelige spor etter Kronbæck, og forsto jeg hadde tatt inn mye av hans forsprang. Ved Gupu møttes vi og kunne utveksle hyggelige ord, før jeg rett etterpå møtte Aabyekspressen som tydeligvis lå rett bak meg i løypa. A-laget kom i ekspressfart retning Furuholmen etter at jeg hadde satt kurs for Mikkelsbonn, og den siste jeg møtte var Verpaalu på sine håpløse ski. Jeg antok da at feltet kom til å samle seg rundt Mikkelsbonn, men akk så feil jeg kunne ta (på mange måter....)

Det er for meg helt uforståelig hvordan jeg etter nitid terping av løypekartet fredag, kunne gå feil etter Grønland. Arrangøren hadde jo også forsikret seg mot slike eventualiteter og utstyrt oss med kart rundt halsen. Mulig at stigningen i Kitzbuhel og videre opp mot Grønland ble for tunge for 100 kg Westerheim, slik at det mentale ikke spilte på lag. Ved løypeskillet hadde jeg kun en tanke i hodet «Ikke gå raskeste vei til Mikkelsbonn» Noe jeg da heller ikke kan beskyldes for.... Over krøn begynte utforkjøringen, som isolert sett var helt nydelig. Suste nedover i 3,5 kilometer, helt uten mål og mening, og ventet på den forespeilete 180 graders svingen, som aldri kom. Da jeg omsider forsto at jeg hadde gått feil, skal det innrømmes at tårene presset på. Hadde mest lyst til å rive av startnummeret, og gi meg der og da. Trodde jo, til alt overmål, at jeg var ved P-plassen på Skoglund, mens jeg jo i realiteten var på Vestmarksetra. Betydningen av «å være på bærtur» har nå fått et helt konkret innhold for meg.

Etter analyser av Strava i dag, ser jeg at Aaby-ekspressen brukte 2.01 til Grønland og jeg brukte 2.06. Det sies at han startet 5 minutter etter meg, så innser nå at det var ytterst lite som skulle til før han hadde tatt meg igjen, og kunne vist en forvirret høne rett vei.....

Før denne ulykksalige miseren var det både givende og morsomt å få oppmerksomhet, tilrop og spørsmål rundt hva slags skirenn jeg deltok i, men i det blytunge motbakkene tilbake vil løypeskillet, var det bare flaut. Følte jeg måtte si at jeg hadde gått feil og mistet resten av gjengen, da jeg ellers fremsto som en ensom rytter som arrangerte sitt private turrenn. Da jeg etter min store fadese endelig ankom Mikkelsbonn, tok jeg det som en selvfølge at de øvrige deltakerne hadde passert for lengst. Overraskelsen var derfor stor og gjensidig da Verpaalu plutselig dukket opp, på tidenes dårligste ski og med en stav.

Etter inntak av to toddy og en kanelbolle hadde jeg tatt, det i ettertid omdiskuterte, valget om å kutte ut runden om Vestergyllen og Asdøl. Kalkulerte meg frem til at en short-cut ved Engersetra ville gi meg tilnærmet rett distanse og antall høydemeter, og var forberedt på å ta det som måtte komme av reaksjoner. Det å gå over 50 kilometer fremsto overhodet ikke som et alternativ. Tungsin, selvbredelser og mørke tanker preget store deler av dagen for min del, så gleden var stor da jeg

gikk på selveste Kronbæck ved Vestlia, og kunne fullføre mitt Snerken med selskap. Dette medførte at savnet etter hornmusikk og jublende folkemasser ved målgang ikke kjentes så stort. Må jo også takke den generøse juryen for at jeg ikke ble diskvalifisert, og fikk godkjent merke. Må innrømme at det gule kortet var svært fortjent, på grensen til en mild reaksjon. Gleder meg allerede veldig til neste års arrangement, og kan love en godt forberedt og svært revansjesugen Westerheim.